

İkinci Bahar Eylemleri Dalgası ve Siyasi Önderlik – Yıldırım KOÇ

12 Mart 2022

Büyük siyasal ve toplumsal dönüşümleri, doğru siyasal önderlik altındaki kitleler gerçekleştirir. Kitleler, bu süreçte kendilerini de dönüştürür. Mevcut düzende büyük sıkıntılar yaşayan kitleler, önce mevcut ekonomik, toplumsal ve siyasal düzeni sorgulamadan, yalnızca sistemin sonuçlarına karşı çıkarak, belirli biçimlerde tepki gösterir. Hakim sınıfların bu tepkilerde dile getirilen talepleri karşılama imkanı ve niyeti varsa, sorunlar mevcut düzen sınırları içinde çözüme kavuşturulur. Ancak hakim sınıflar da sıkıntı içindeyse, kitleler yeni bir düzen arayışına girer ve güçlü ve doğru bir siyasal önderlik varsa, yepyeni bir siyasal, ekonomik ve toplumsal düzene geçilme mücadelesi verilir. Şartlar uygunsa da bu dönüşüm gerçekleşir. Kitlelerin mevcut koşullarda yaşamak istemediği, hakim sınıfların da mevcut düzen içinde hakimiyetlerini sürdüremediği koşullar, büyük dönüşümlerin ebesidir.

Türkiye, günümüzde, adım adım, yönetilenlerin iyice artan sıkıntılar nedeniyle artık eskisi gibi yönetilmek istemediği, yönetenlerin de baskı ve sömürüyü daha da artırmak zorunda kaldığı bir toplumsal zıtlıkta durumuna gidiyor gibi.

Kitlelerin ekonomik sıkıntıları hızla artıyor. Hakim sınıflar ise, giderek derinleşen ekonomik kriz koşullarında, kitlelerin taleplerini karşılayamadıkları gibi, sömürüyü daha da artırmayı amaçlayan yol ve yöntemlere başvuruyor.

Bu koşullarda hayatın eğittiği ve örgütlediği, kendiliğinden gelişen kitle eylemleri yaygınlaşıyor. Giderek daha da derinleşen ekonomik kriz koşullarında, kitlelerin haklı taleplerinin karşılanabilmesi mümkün gözüküyor. Hayatın zorlamasıyla, henüz mevcut düzenin sınırları içindeki bu kitle eylemleri bir süre içinde daha da yaygınlaşacak ve kitleler, alternatif siyasal önerilere açık hale gelecek.

Kitlelere güven veren, kitlelerin içinde örgütlü unsurlardan oluşan, güçlü bir siyasal alternatif, bu kitle eylemlerinin enerjisini, yepyeni bir Türkiye'nin yaratılması doğrultusunda yönlendirebilir.

Türkiye Cumhuriyeti tarihinde daha önce böyle bir durum yaşanmadı. Bugün, Türkiye işçi sınıfının nicel ve nitel olarak çok gelişkin bulunduğu koşullarda, böylesine önemli ve tarihi bir aşamadayız.

KİTLELERİN KENDİLİĞİNDENİ TEPKİLERİ

Kitleler, kısa vadeli çıkarlarını çok iyi bilen ve onlara göre hareket eden, gerçekçi, sırtında yumurta küfesi taşıdığı için risk almaktan mümkün olduğunca kaçınan, ancak hayat başka çare bırakmadığında sert tepki gösteren, feleğin çemberinden geçmiş, görmüş geçirmiş, akıllı, şeytana pabucunu ters giydirebilen, adam kullanmasını çok iyi bilen, zorlukları sabırla aşma yeteneğine sahip, zamanlama ustası sıradan insanlardan oluşur. İşçi sınıfımız özellikle böyledir.

Bu insanlar hayatlarından memnunsanız, ağzınızla kuş tutsanız, onları harekete geçiremezsiniz, düzen sınırları içindeki eylemlere bile sürükleyemezsiniz. Diğer taraftan, bu insanların oturdukları minder tutuşmuşsa ve siyasal iktidarın zayıfladığı biçiminde bir algı söz konusuysa, demokratik koşullarda hiçbir güvenlik gücü veya örgüt, bu sıradan insanların meşru ve demokratik kitle eylemlerini engelleyemez, önleyemez. Böyle bir durumda sorunlar mevcut düzenin sınırları içinde çözüme kavuşturulamazsa ve alternatif bir siyasal/toplumsal/ekonomik düzenin savunucusu güvenilir, kitle içinde örgütlü ve güçlü bir siyasal örgüt mevcutsa, önemli dönüşümler gündeme gelebilir ve yaşanabilir.

Günümüzde böyle bir süreç yaşanıyor gibi. Bugünkü durumu kavrayabilmek için, 33 yıl önce yüzbinlerce işçinin kendiliğinden gerçekleştirdiği büyük kitle eylemlerini hatırlamak ve bugünü 1989 yılıyla karşılaştırmak yararlıdır.

BİRİNCİ BAHAR EYLEMLERİ DALGASI

Türkiye işçi sınıfı tarihinin en önemli eylemlerinden biri 1989 yılı Nisan ayında başlayan ve yaklaşık 2,5 yıl süren yaygın kitle mücadelesidir.

Bahar Eylemleri önce yüzbinlerce kamu sektörü işçisinin eylemi olarak başladı. Ardından özel sektör işyerlerindeki işçilerin grevleri ve diğer meşru ve demokratik eylemleri gündeme geldi. Memur statüsünde istihdam edilen ücretliler ise 1991 yılında yavaştan hareketlenmeye başladı.

Bu eylemlerde önderlik ettiğini ileri süren siyasal yapılar olabilir; ancak onlar açısından sel gittikten sonra kalan kumun ne kadar olduğu, onların eylemlerdeki gerçek rolünü ve etkisini yansıtır. Bazı sendikacılarla yapılan birkaç toplantıyla, kitle içinde örgütlenmeden “dışarıdan akıl öğrettiğini” düşünerek, yüzbinlerce işçinin mücadelesine önderlik edildiğini sanmak, sınıf hareketinin dinamiklerini kavramamaktır, hayal dünyasında yaşamaktır.

1989-1991 eylemleri, kitlelerin tavrına ilişkin gözlemlerin önemli kanıtlarından biridir.

1982-1988 döneminde ciddi bir mutlak yoksullaşma yaşandı. İşçilerin ücretlerinin satınalma gücü yaklaşık üçte bire düştü. Diğer haklarda da önemli kayıplar oldu. Bu kayıplar önce sızlanmaya, ardından küfürlere ve beddualara yol açtı. Ardından, ANAP iktidarının 1989 Mart yerel seçimlerinde yaşadığı büyük yenilgi sonrasında zayıf iktidar algısı ortaya çıkınca, meşru ve demokratik kitle eylemleri hızla gelişti. Mutlak yoksullaşma ve zayıf siyasal iktidar algısı, yüzbinlerce işçinin, bir siyasal önderlik olmaksızın, yaratıcı kitle eylemlerine yönelmesini sağladı.

Bahar Eylemleri ve 1991 yılına kadar süren grev ve eylemler, işçilerin 1982 yılından itibaren yaşadığı büyük mutlak yoksullaşmanın kayıplarının, mevcut düzen içinde fazlasıyla telafi edilebilmesini sağladı. 1991 yılında bağtılan toplu iş sözleşmeleri sonucunda ulaşılan gerçek ücret düzeyi, 12 Eylül Darbesi öncesindeki gerçek ücret düzeyinin epeyce üstündeydi; bazı işyerlerinde işçilerin satınalma gücü, darbe öncesinin iki katına çıktı. Meşru ve demokratik kitle eylemleriyle gerçek ücret kayıplarını mevcut düzen içinde fazlasıyla telafi edebilen işçiler, siyasal alanda düzen dışı veya düzen karşıtı örgütlenmelere ihtiyaç duymadılar. Kısa vadeli çıkarlarını çok iyi bilen milyonlarca işçi, başta vizite eylemleri olmak üzere çeşitli kitle eylemleri geliştirerek ve uygulayarak, fazla risk almadan istediği sonuçları elde etti. Bu süreçte ilişkilere sınıf kimliği ve sınıf bilinci hakim oldu. Kayıplar telafi edildikten sonra işçilerin sınıf kimliği geri plana itildi ve diğer kimlikler ön plana çıktı. Herşey olması gerektiği gibi oldu.

Bahar Eylemlerinin en önemli eksikliği, işçi sınıfının farklı kesimlerini oluşturan kamu sektörü işçileri, özel sektör işçileri ve memurların birlikte mücadelesinin olmamasıydı. Bu birlikteliği zorlayan etmenler eksikti. Ancak bu birlikteliğe ihtiyaç duyulmadan ve bu birliktelik olmadan da gerçek ücretlerdeki artışlar sağlanabildi.

Bahar Eylemlerinde işsizlerin ve emekli-dul-yetimlerin mücadelesi ve mücadele eden işçilere desteği yoktu. Bu da son derece doğaldı; yaşanan ekonomik sorunlar bu kesimi henüz çok fazla rahatsız etmiyordu.

Bahar Eylemleri sürecinde kırsal bölgelerdeki küçük üreticilerin ve kentlerdeki esnaf-sanatkarın eylemi ve eylem yapan işçilere önemli bir desteği olmadı. Bu da son derece doğaldı; çünkü yaşanan ekonomik sorunlar toplumun bu kesimini henüz çok fazla rahatsız etmiyordu. Ayrıca bu kesimlerin örgütlü mücadele geleneği de yoktu.

İşçi sınıfının çeşitli tabakalarının birbirinden kopuk olarak 1989-1991 döneminde gerçekleştirdiği meşru ve demokratik kitle eylemleri, işçilerin ve memurların 12 Eylül Darbesi sonrasında ve ANAP iktidarları döneminde yaşadıkları mutlak yoksullaşmanın etkilerini sildi; gerçek ücretler 1991 yılında Türkiye tarihinin en yüksek düzeyine yükseldi. Ülke ekonomisinin içinde bulunduğu durum, bu gelişmeyi mümkün kılıyordu. Gerçek gelirdeki bu önemli artış, mevcut düzenin sınırları içinde çok fazla risk alınmadan gerçekleştirilebildiği için, risk alınmasını gerektiren düzen dışı veya karşıtı bir düzeni savunan siyasal örgütler, işçi sınıfı için çekici olmadı. 1989-1991 döneminde memurlar ve “işçiler birleşin iktidara yerleşin!” sloganı atan veya “arı soktu, at tepti, ok battı, işçiler iktidara!” “ekmek yoksa barış da yok,” “biz tüketemezsek hiç üretmeyiz” pankartları taşıyan işçiler, siyasal tercihlerinde, mevcut düzen içinde farklı politikalar öneren düzen partilerine yönelmeyi sürdürdü.

İKİNCİ BAHAR EYLEMLERİ DALGASI

Türkiye ekonomisi, günümüzde, tarihimizin en ciddi ve kapsamlı ekonomik krizinin henüz başlangıcında gibi. Bu ekonomik krizin nedenleri ayrıca tartışılabilir; ancak belirli çevreler tarafından çizilen pembe tablolar, emekçi sınıf ve tabakaların yaşadığı sorunlar karşısında inandırıcılığını yitiriyor. Özellikle elektrik, doğalgaz ve benzin-motorin fiyatlarındaki yüksek oranlı artışlar ve enflasyon oranının giderek yükselmesi, tüm emekçi sınıf ve tabakaları aynı anda ciddi biçimde yoksullaştıran bir etki yaratıyor. Sermayedar sınıfın geniş kesimleri de bu maliyet artışlarından ve öngörülemez ekonomik gelişmelerden ciddi biçimde rahatsız. Ülkeyi hızla etkili bir mutlak yoksullaşma dalgası sarıyor. Yüksek oranlı enflasyona alışmamış kitleler, fiyat artışı dalgalarıyla baş edemiyor. Tüm emekçi sınıf ve tabakalar şaşkın, tepkili.

Bazı fabrikalarda ve kurye servislerinde başlayan direnişler, ikinci bahar eylemleri dalgasının habercisi gibi. Mart ve Nisan aylarında da yaşanacak yüksek oranlı enflasyon ve siyasal iktidarın bu sorunlarla baş etmedeki yetersizliği veya niyetsizliği, meşru ve demokratik kitle eylemlerinin yaygınlaşmasına yol açabilir.

Bu kez, 1989-1991 döneminden önemli farklılıklar söz konusu.

Yüksek oranlı enflasyon ve özellikle elektrik, doğalgaz ve benzin-motorin fiyatlarındaki yüksek oranlı artışlar, tüm emekçi sınıf ve tabakaların aynı anda yoksullaşmasına neden oluyor. İşçi, memur, emekli, işsiz, küçük üretici köylü, esnaf-sanatkar, ikiye üçe katlanan elektrik ve doğalgaz faturalarından haklı olarak yakınıyor. 1989 yılında emekçiler evlerini genellikle sobayla ısıtır, odun ve kömür yakardı. Türkiye’de temin edilen odun ve kömür fiyatları da makul düzeydeydi; dövizle birlikte artmazdı. Şimdi insanlar ithal doğalgaza bağımlı. Döviz kuru yükseldikçe, evlerin ısısı düşüyor.

1989-1991 döneminde evlerde elektrik tüketimi daha azdı. 1989 yılında evlerde televizyon ve buzdolabı genellikle vardı; ancak otomatik çamaşır makinesi, bulaşık makinesi, elektrikli süpürge, bilgisayar bu kadar yaygın değildi. O yıllarda mumla ve gaz lambasıyla aydınlanmıyorduk, ancak elektrige bağımlılık günümüzdeki kadar fazla değildi. Şimdi her işimiz elektrikle. Elektrik fiyatları da, hem özelleştirmelere, hem de elektrik üretiminde doğalgaz gibi ithal girdilere artan bağımlılığın önemine bağlı olarak, arttıkça artıyor ve tüm emekçi sınıf ve tabakaları aynı anda vuruyor.

1989-1991 döneminde özel arabası olan işçi, memur, emekli çok azdı. Benzin ve motorin de, düşük döviz kurları nedeniyle, köylünün traktörü, esnafın arabası, işçinin/memurun binek aracı için pahalı gelmiyordu. Şimdi özel araba sayısı 20 milyona yaklaştı. Köylünün traktörünün yanı sıra arabası da var (veya vardı). Döviz kurunun yükselmesi ve devletin vergi ihtiyacıyla artan benzin ve motorin fiyatları, tüm emekçi sınıf ve tabakaları canından bezdiriyor.

Elektrik, doğalgaz ve benzin-motorin fiyatlarındaki artışın işletmelerin maliyetleri üzerindeki etkisi ise, enflasyon oranının daha da yükselmesine, insanların gerçek gelirlerinin daha da düşmesine yol açıyor.

30-35 yıl önce insanların köyle bağları vardı. Tarımsal üretim güçlüydü. Kentte yaşayan birçok insan, köyden gelen tarım ürünleriyle bazı ihtiyaçlarını karşılayabiliyordu. Günümüzde köyden bir şey gelmediği gibi, köyde kalan anne-babasına şehirden yardım eden birçok işçi var.

Günümüzde işçi sayısı da, 30 yıl öncesinden çok daha fazla. Ancak işsizlik, gizli işsizlik ve eksik istihdam (özellikle eğitilmiş işgücünün işsizliği) giderek artıyor.

30-35 yıl önce işçiler arasında kredi kartı kullanımı ve tüketici kredisi alma yok gibiydi. İnsanlar ihtiyaç duyduklarında yakınlarından borç alırdı. Günümüzde ise işçilerin kredi kartı ve tüketici kredisi borçları çok yüksek. İnsanlar, son 20 yılda, mevcut düzen içinde işlerin iyi gittiğine inanarak, harcamalarını gelirlerinin epeyce üstüne çıkardılar. İnsanlar, kapitalizmin tüketim çılgınlığının etkisiyle, sade yaşamı terk etti. Gösterişçi tüketim yaygınlaştı. Kapitalizmin bireycileştirdiği ve bencilleştiği insanlar, tüketimleriyle itibar kazanmaya çalıştı. Kredi kartı ve tüketici kredileri, insanların bu çılgınlığını körükledi. Ekonomik kriz derinleştikçe artan işsizlik, insanları mevcut düzen içinde çaresizliğe itiyor. İşini koruyabilen insanlar bile, artan pahalılık nedeniyle gerçek gelirleri düştükçe, kredi kartı ve tüketici kredisi taksitlerini ödemede zorlanıyor. İcra dosyaları hızla artıyor.

Ülkemizi dolduran Suriyeli, Afgan, Özbek, vb. yabancı kaçak işçiler ve bu işçilerin istihdam edilmesini önlemeye yönelik ciddi çabaların olmaması, işçi ücretleri ve hakları üzerinde önemli bir baskı oluşturuyor, işsizliği daha da artırıyor.

1989 yılında bir işçinin çocuğunun üniversiteyi bitirmesi, ailenin gözünde bu çocuğun “hayatının kurtulması” anlamına geliyordu. Üniversitelerdeki öğrenci sayısının 8 milyonu bulduğu günümüzde, her yıl işgücü piyasasına yaklaşık 2 milyon üniversite mezunu genç katılıyor. Bu gençlerin çok çok az bir bölümü, eğitim gördükleri alanda iş bulabiliyor. Diğerleri ya evde bunalıma giriyor, ya da eğitim gördükleri alanla hiçbir ilişkisi olmayan işlerde asgari ücretle ve bazen asgari ücretin bile altında ücretlerle işe giriyor, eziliyor, acımasızca sömürülüyor.

Diğer taraftan, günümüzde işçilerin örgün eğitim düzeyi çok daha yüksek ve bilgiye erişme olanakları çok daha fazla. 1989-1991 döneminde işyerindeki işçilerin ve değişik işyerlerindeki işçilerin sosyal medya aracılığıyla birbirleriyle anında haberleşmesi, örgütlenmesi ve tepki vermesi mümkün değildi. Bugün bu mümkün ve uygulanıyor. İnsanlar, toplumun büyük kesimi yoksullaşırken, bankalarda 1 milyon liranın üzerinde hesabı olanların sayısındaki artışı da, televizyon dizilerindeki yayla gibi evlerin lüksünü de, uluslararası dergilerde Türkiye’deki dolar milyarderlerinin sayısına ilişkin bilgileri de görüyor.

Siyasal iktidar ise giderek zayıflıyor veya zayıfladığı yolunda bir algı yaygınlaşıyor.

1989-1991 döneminin eylemleri, daha önceki yıllarda gerçekleşen mutlak yoksullaşmanın mevcut düzen içinde fazlasıyla telafi edilebilmesini sağlamıştı. Türkiye ekonomisinde 1991’den günümüze ve özellikle 2002

sonrasında yaşanan tahribat, artan dışa bağımlılık ve dünya ekonomisindeki gelişmeler, büyüyen sorunların mevcut siyasal, ekonomik ve toplumsal sistem içinde çözülebilme olasılığını çok düşük gösteriyor.

Türk Lirası 2021 yılında ciddi biçimde değer kaybetti; döviz kurları yükseldi ve büyük olasılıkla önümüzdeki aylarda daha da yükselecek. Türk Lirası'nın değer kaybı, önümüzdeki aylarda fiyat artışlarına yansıtacak.

Türkiye'nin ve özellikle devletin dış borçları artıyor. Kamu sektörünün dış borcu 2011 yılında 96 milyar Dolar idi. 2021 yılının üçüncü çeyreğinde 188 milyar Dolar oldu. Merkez Bankası'nın dış borcu 2020 yılının birinci çeyreğinde 8 milyar Dolardı; 2021 yılının üçüncü çeyreğinde 26 milyar Dolara yükseldi.

Türkiye'nin borçlanmada risk primi arttığı için, dış borçlanmada ödediği faiz oranı ve miktarı yükseliyor.

Türkiye'nin dış ödemeler dengesindeki cari açık, tüm çabalara karşın, cari fazlaya dönüştürülemedi. 2021 yılında cari açık 14,9 milyar Dolar oldu.

Türkiye'nin ithalatı 2022 yılı Ocak ayında 28,0 milyar Dolar iken, ihracatı 17,6 milyar Dolar düzeyinde gerçekleşti. Dış ticaret açığı rekor kırdı.

Merkezi yönetim bütçesi 2021 yılında 192 milyar lira açık vermişti. Bu açık, 2022 yılında daha da artacak.

Merkezi yönetimin iç ve dış borç toplamı 2021 yılı Ocak ayında 1,8 trilyon TL iken, 2021 yılı Aralık ayında 2,7 trilyon TL oldu.

Faiz oranları da yükseliyor.

Resmi verilere göre, tüketici kredisi faizi 2020 Mayıs ayında yüzde 10,7 iken 4 Şubat 2022 tarihinde yüzde 28,1 oldu. Taşıtlı kredisi faizi 2020 Haziran ayında yüzde 11,6 iken, 4 Şubat 2022 tarihinde yüzde 27,5 oldu. İhtiyaç kredisi faizi 2020 Mayıs ayında yüzde 10,6 iken, 4 Şubat 2022 tarihinde yüzde 30,7 oldu.

Türkiye İstatistik Kurumu'na göre yıllık TÜFE 2022 yılı Ocak ayı sonunda yüzde 48,69 oranında yükselmişti. Ancak, TÜİK'e göre, yurtiçi üretici fiyatları endeksi aynı dönemde yüzde 93,53 oranında yükseldi. Bu iki endeks arasındaki büyük fark, önümüzdeki aylarda yüksek oranlı enflasyonun devam edeceğinin göstergesi. Ayrıca, Enflasyon Araştırma Grubu verilerine göre, 2022 yılı Ocak ayı sonu itibariyle bir yıl içinde fiyatlar yüzde 115,17 oranında arttı.

Türkiye'de küçük bir sermayedar grup kârlarını, gelirlerini ve servetlerini artırıyor. Halkın çok büyük bölümü ise hızla yoksullaşıyor. "Orta direk" denilen kesim, artan fiyatlar nedeniyle, gelirini ve sahip olduğu varlıkları hızla kaybediyor. Ülkede sınıf farklılıkları hızla artıyor ve keskinleşiyor.

Diğer taraftan, siyasal iktidarın ekonomiye müdahalede geçmişte kullanabildiği kamu kuruluşlarının çok büyük bölümü AKP iktidarları döneminde özelleştirmelerle yok edildi. Büyük ölçüde özelleştirilen sağlık hizmetlerinin mali yükü de SGK açıkları aracılığıyla merkezi yönetim bütçesinin açıklarını daha da artırıyor. Kamu-özel ortaklığı kapsamında yapılan müşteri garantili şehir hastaneleri, köprüler, otoyollar, havaalanları, vb. merkezi yönetim bütçesi açıklarının daha da artmasına neden oluyor.

Ayrıca, Merkez Bankası net rezervinin yanlış kararlarla eksiye dönmesi, Türk Lirası'nın değerinin korunması konusunda yaşanan sıkıntıları aşmada siyasal iktidarın elindeki olanakları iyice kısıtladı.

Uluslararası durum da ekonomik krizden çıkışı zorlaştırıyor.

1989 yılında hâlâ iki kutuplu bir dünya vardı ve Türkiye'nin içinde bulunduğu blok, yumuşamış olsa da devam eden Soğuk Savaş koşullarında Türkiye'nin ekonomik sorunlarıyla ilgileniyordu. Günümüzde ise Türkiye'yi zayıflatmaya, teslim almaya ve hatta parçalamaya çalışan ABD ve Avrupa Birliği var.

1989 yılında dünya ekonomisinde sorunlar olmakla birlikte, 2008'in küresel krizi yaşanmamıştı. Günümüzde ise uluslararası piyasalarda yaşanan yeniden-yapılanma, dışa bağımlılığı iyice artmış olan Türkiye'nin dış kaynak bulmasını zorlaştırıyor.

Türkiye, dış politikasında istikrarsız, ilkesiz, çaresizlik içinde savrulan, ne İsa'ya ne Musa'ya yaranan bir politika izliyor. Uluslararası düzeyde artan yeni kutuplaşmalar karşısında "iki cami arasında beynamaz" durumunda. İzlenen yanlış politikalara bağlı olarak Türkiye'nin uluslararası ilişkilerinde yaşanan ciddi sorunlar, Türkiye'nin ekonomik sıkıntılarını daha da artırıyor.

Siyasal iktidarın, Türk Lirası'nın değerini kontrollü bir biçimde düşürerek, (1) ülkemize çok sayıda turistin gelmesini sağlama, (2) ihracatı artırma ve (3) Türkiye'de doğrudan yabancı sermaye yatırımlarını artırma politikası da, bu nedenlere bağlı olarak başarılı olamıyor. Bu amaçlara ulaşılmasına önemli bir katkısı olmayan düşük değerli Türk Lirası politikası ve ekonomik istikrarsızlık, enflasyon oranlarını artırıyor, toplumsal tepkileri tetikliyor.

Bu defa herşey 1989-1991 döneminden çok farklı. Hızla yoksullaşan emekçi sınıf ve tabakaların, meşru ve demokratik kitle eylemleriyle mevcut ekonomik, toplumsal ve siyasal sistem içinde sorunlarını kolayca çözebilme olasılığı çok düşük. Tüm bu nedenlere bağlı olarak, Türkiye Nisan-Mayıs aylarından itibaren büyük toplumsal hareketlere ve belki de dönüşümlere gebe gibi gözüküyor.

Bu koşullarda ortaya çıkacak büyük enerjinin, Türkiye'nin ihtiyaç duyduğu köklü ve büyük dönüşümün yaratılması mücadelesine yönlenebilmesi ise, kitlelerin güvenine sahip, kitleler içinde örgütlü ve güçlü bir siyasi yapı ile mümkün.

Bakalım önümüzdeki aylarda neler yaşanacak. Gün doğmadan neler doğar. (22 Şubat 2022)